

Kız ve Küçük Kuş

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Kuş

Aysel Banu YAVUZAL

Mira bahçesini her şeyden çok severdi. Her sabah küçük kahverengi çizmelerini giyer, kırmızı sulama kabını alıp dışarı koşardı. Sıcak açık kahverengi teni, iki topuz yapılmış kıvrıcık siyah saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Sarı tişörtü ve yeşil tulumu en sevdiği bahçe kıyafetleriydi. Çiçeklere dişlerinin arası açık bir gülümsemeyle bakıp, "Günaydın, bahçe!" dedi.

Bir gün Mira minik bir cıvıltı duydu. Parlak turuncu-kırmızı göğüslü tombul bir ardıc kuşu çitin üzerine kondu. Sırtı kahverengi, karnında beyaz bir leke ve yuvarlak siyah gözleri vardı. "Merhaba, küçük kuş!" dedi Mira. Ardıc kuşu başını yana eğdi ve yeniden cıvıldadı. "Sana Pip diyeceğim," dedi. Pip neşeli bir şarkı söyledi ve Mira ellerini çırdı.

Mira, Pip'in kalmasını istedi. Daha çok kuşun da gelmesini istedi. "Kuşların neye ihtiyacı var?" diye merak etti. Komşusu Bay Lee'ye sordu. Bay Lee, "Kuşların yiyeceğı, suya ve güvenli dinlenme yerlerine ihtiyacı var. Yerli bitkiler onlara üçünü de verir," dedi. Mira'nın yuvarlak koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Yerli bitkiler mi?" diye sordu. "Burada iyi yetişen bitkiler," dedi Bay Lee.

Mira bahe merkezine gitti. Parlak meyveleri ve minik tohumları olan bitkilere baktı. Yerli iekler ve alılar seti. "Bunlar kuşları besleyecek," dedi. Gzel mor iekleri olan bir saksı aldı. Kırmızı meyveli bir alı da seti. Kırmızı sulama kabı ağırlaşmıştı ama mutluydu.

Eve dönünce Mira toprağa çukurlar kazdı. Yerli çiçekleri ve meyveli çalıyı dikti. Kırmızı sulama kabıyla suladı. "Büyüyün, küçük bitkiler!" dedi. Pip çitten izliyordu. Sanki "Aferin!" der gibi cıvıladı. Mira güneş batana kadar çalıştı. Çizmeleri çamur olmuştu ama içi huzur doluydu.

Günler geçti. Yerli bitkiler daha da uzadı ve güçlendi. Yeşil yapraklar açıldı, tomurcuklar belirdi. Mira her sabah onları ziyaret etti. Suyu olduğundan emin oldu. Minik yabani otları yoldu. "Yakında bir kuş lokantası olacaksınız," dedi bitkilere. Pip yeni yaprakları incelemek için aşağı uçtu. Onaylıyor gibi başını salladı.

Sonra bir sabah Mira yeni bir ses duydu. İki minik kuş bahçenin üzerinde kanat çırdı. Parlak sarı gövdeleri ve siyah kanat uçları vardı. Minik turuncu gagaları çiçeklere uzanıyordu. "İspinozlar!" diye fısıldadı Mira. İspinoz ailesi mor çiçeklere kondu ve tohum yedi. Neşeyle cıvıladılar. Mira bir çalının arkasından izledi.

Ertesi gün küçük kahverengi bir kuş bahçe yolunda zıpladı. Yumuşak kahverengi ve gri tüyleri, daha koyu çizgileri ve gagasının altında küçük siyah bir önlüğü vardı. "Bir serçe!" dedi Mira. Serçe cıvıdayıp zıpladı. Yerde tohumlar buldu ve yerli çalılarda dinlendi. Telaşlı cıvıltısı Pip'in şarkısına karıştı.

Artık bahçe kuşlarla doluydu. Pip çitten en yüksek sesle şarkı söylüyordu. İspinozlar çiçeklerin arasında hızla uçuşuyordu. Serçe yolda zıplayıp cıvıldıyordu. Mira bir taşın üzerine oturup hepsini izledi. "Yerli bitkileri seviyorlar!" dedi. İçi güneş ışığı kadar sıcacık hissetti.

Mira önemli bir şey fark etti. Kuşlar her gün geliyordu ama en çok yerli bitkileri seviyorlardı. Bahçe merkezinden alınan güzel çiçeklerin çok fazla tohumu yoktu. Yerli bitkiler yiyeceklerle doluydu. "Yerli bitkiler gerçekten yaban hayatına yardım ediyor," dedi Mira. Gelecek bahar daha da çok yerli bitki dikmeye karar verdi.

Bir öğleden sonra büyük gri bir kedi bahçeye süzüldü. İspinozlara baktı. İspinozlar korkuyla kanat çırdı. Pip yüksek sesle uyarı cıvıltısı verdi. Mira dışarı koştu. "Kışt, kedi!" diye seslendi. Ellerini çırdı. Kedi kaçtı. Kuşlar güvenli olana kadar yerli çalılarda saklandı. "Güzel saklanma yerleri," dedi Mira.

Mira kuşların kendini güvende hissetmesine yardım etmek istedi. Temiz su dolu küçük bir kuş banyosu ekledi. Onu yerli çalıların yanına koydu. "Artık suyunuz da var," dedi. İlk suya giren serçe oldu. Sonra ispinozlar sırayla daldı. Pip bir daldan izleyip mutlu bir şarkı söyledi. Bahçe bir kuş cenneti gibiydi.

Kuşlar artık Mira'ya güveniyordu. O dışarı çıktığında kaçmıyorlardı. Pip hatta sulama kabına kondu. "Sen cesursun, Pip," dedi Mira. O izlerken ispinozlar tohum yedi. Serçe çizmelerinin yanına kadar zıpladı. Mira gurur duydu. Bahçesi yaban hayatı için bir yuvaydı.

Mira her gün yeni bir şey öğrendi. Yerli bitkilerin iyi yetiştiğini ve daha az suya ihtiyaç duyduğunu öğrendi. Kuşları beslediklerini ve onlara güvenli yerler verdiklerini öğrendi. Okuldaki arkadaşlarına anlattı. "Yerli bitkiler dikin!" dedi. "Kuşlar size şarkılarla teşekkür edecek." Arkadaşları da denemek istedi.

Artık Mira'nın bahçesi neşeli şarkılarla dolu. İspinozlar, serçeler ve ardıç kuşları her gün ziyaret ediyor. Pip hâlâ en yüksek sesle şarkı söylüyor. Yerli bitkiler rüzgârda sallanıyor. Mira dişlerinin arası açık gülümsemesiyle gülümsüyor. Yerli bitkilerin yaban hayatını desteklediğini biliyor. Ve küçük bir bahçenin kuşlar için büyük bir yuva olabileceğini biliyor.

Her sabah Mira kırmızı sulama kabıyla dışarı koşuyor. Kuşlar onu neşeli cıvıltılarla karşılıyor. Yerli bitkileri suluyor ve arkadaşlarını izliyor. "Teşekkürler, küçük kuşlar," diyor. Onlar da ona şarkı söylüyor. Mira'nın bahçesi mutlu bir yer, hayat ve şarkılarla dolu. Ve her şey bir kız ve küçük bir kuşla başladı.